

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 12. Acta in Concilio Duziacensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Rurfus de suo nepote dicit: *Petere a me ausus est per Archiepiscopum Venetionem, ut, nisi pacem in perpetuum abnuerem, igni librum traderem, quem de Excommunicatione ab ipso in suam Diocesim pronunciata scripsissem. Qua postulatione compellere me vult ad comburendam Scripturam & Canones, quibus librum illum implevi. Dicit, consensum suum, cum Attiniaci subscriberet, vi fuisse extortum, nec illo facto se obligari.* Ad istud refutandum Hincmarus Remensis omnia adjuncta Concilii Attiniacensis accurate refert, & probat, nullam ei vim illatam. Tandem dicit, jam ter vocatum contumaciæ reum esse pronuntiandum, & adempta spe appellationis secundum Canones condemnandum.

Hæ sunt querelæ Hincmari Remensis, in fine dicentis, nullatenus se privatas injurias vindicandi dulcedinem quærere, sed solummodo Dignitatem suam, & Ecclesiæ suæ Metropolitanæ jura salva esse cupere.

§. XII.

Acta in Concilio Duziacensi.

Postquam Episcopi per dies aliquot de- liberassent, quid ad Regis querelas esset respondendum, attulerunt articulos, seu potius collectionem Canonum, Legum, & textuum ex viris auctorita-

Sæculum IX.

A. C. 871.

c. 30. 31.

c. 32.

c. 33.

Pars III.

p. 1617.

Sæculum IX. te gaudentibus excerptorum, ex quibus
 A.C. 871. docebant, quam pœnam mereatur Episcopus, si criminum, quæ ipsi obijciuntur, perjurii, seditionis, rapinæ, calumniæ, vel etiam, quod Bona Ecclesiæ suæ diffraxerit, Regis voluntati obstiterit, ad arma proruperit, societatem cum rebellibus inierit, convictus fuerit. In hoc Scripto verba sequentia notatu digna mihi videntur: *Hincmarum, fratrem nostrum, si ea, quæ petebat, a Rege impetrare non potuit, causam primum ad Concilium suæ provinciæ deferre oportebat, cum Judicium sæculare non daretur, in quod Regem vocare posset. Quod si nos deinde, Actore & Reo præsentibus, causam nostra sententia terminare non potuissimus, ei literas nostras dedissemus, quibus munitus rei hujus cognitionem ad Sacram Sedem transtulisset.* Meminisse oportet, quod Scriptum istud Rege præsentente & audiente lectum fuerit.

*Pars. 4.
p. 1632.*

Cum inter hæc Hincmarus Laudunensis Duziacum venisset, ter ritu judiciali citatur, ut in conspectum Concilii ingrederetur, Papæ mandata audiret, & ad ea, quæ Actores contra ipsum afferrent, responderet. Ille misit amplissimum Commentarium, & dixit, quod ad S. Sedem appellaret. At Legati a Concilio dixerunt: *Veni modo & causam tuam defende. Tum, si necesse fuerit, appella-*

appellabis. Ceterum nihil est, quod ti- Sæculum IX.
meas ne ob reverentiam cujuscunque bo- A. C. 871.
minis tibi nocëamus. Quoties autem ci-
tabatur, Episcopus, Presbyter, & Diaco-
nus provinciæ Remensis ad eum mitte-
batur.

Aliquis etiam Parochus ruralis, no-
mine Haimeradus, qui apud Episcopum
Laudunensem erat, & ipsius nomine
Commentarium in Concilio Attiniacen-
si obtulerat, citatus est. Et hic quidem
Presbyter Duziacum non venit, sed
Hincmarus Laudunensis post tertiam ci-
tationem obediit, & Concilium intravit.
Tum Rex Carolus iterum obtulit que-
relas, quæ Laudunensi audiente lectæ,
ipsique traditæ ab Odone Bellovacensi;
tempus quoque concessum, quo eas pen-
saret, & responderet. Aliam deinde
Epistolam Summi Pontificis Odo ei præ-
legit, in qua Papa Laudunensem objur-
gabat, quod Romam non venisset, ut
promiserat, jubebatque, Metropolitæ suo
obedientiam præstare.

§. XIII.

Responsum Hincmari Laudunensis.

Postridie Hincmarus Laudunensis ite-
rum citatur, jubetur respondere ad
Regis querelas, & Sabbato sequenti
suam defensionem producere. Hac die
elapsa rursus citatur, & monetur, com-
mentæ

c. 2.

c. 3.